

αὐλόγηρο, χωμένη μέσα στὸ χῶμα. Μὰ κ' ὁ Φλόμος, ποὺ ἔχοντανε ἀπὸ ποντά, πήγε ἐξεὶ καὶ τρύπωσε, γιὰ νὰ τὴν βρῷ. Μὰ ὁ "Αἱ Γιώργης τῆς ἑδονῆς εὐχὴ νὰ ἕσφυρώνη τῷρα τὸ χειμῶνα, ποὺ φλόμοι ἀζύνειν φυτόδουνονε...

Μᾶς γιαν κακή της ὥρα, φυτόδουνε τῷρα τὴν Σαραποστή, ποὺ φτιάνουν πτῆτα καὶ κανοκοφάδες. Κ' ἡ πήτητα ἀπὸ εποιστονάδα είναι πτῆτα, λένε, βασιλική, πήτητα νὰ τοῦνε ἀφοντάδες... Κ' ἡ καποιανάδα ἡ φτωχή κινδύνευε νὰ μὴν ξαναφανῇ στὸν κόσμο... Μᾶς ὁ "Αἱ Γιώργης καὶ τὰς τηρὶ τὴν πόστησε. Σάν ἔρετ' ἡ γυροθή του, κάρι μεγάλη της ἔδωσε, ἔξεινε τὸν μέμρα νὰ προστονιούντεσσε... Γιατὶ ὅποιος τὴν φάει πειά, θὰ κουπιῆνται μεγάλη καὶ χαροπῆ, γελούμενη στὸν κόσμο, παπαρόνια λαγυντεῖ, οἱ ἄνθρωποι δὲν τὴν πειράζουν... Γιατὶ ὅποιος τὴν φάει πειά, θὰ κουπιῆνται μεγάλη καὶ ταραγμένε...

Καὶ ἔλεγε ἡ Κάκω - Γάπτας ιστοφίες, κι' ἔλεγε, γιὰ ὥλια τὸ χορταρά παν τὸ ἄργον κι' ὥλια τὰ λάχανα τὸν κάρπουν...

Για τὸν ἔνδιο καὶ τὸ χειμώδοτα, τὴν πακαλίδα καὶ τὰ σγηρό περδίτες.

Καὶ ἄνοιγε τὴν μπόλια της κι' ἔδειχνε τὰ χορταρά της, ἐνὶ ποὺς ἔνα χοριστή, μὲ τὴν ιστοφία του, τὸ σχῆμα του καὶ τὴν μιντοκή τη δινιαία του...

Καὶ κάθε ἔνα χορταρά, ποὺ ἔβγαζε κι' ἔδειχνε, παροιανάζειν παφούσια μας, μέσα στὴ φαντασία μας, σὰν μὲν μεταμφιεσμένη ἴμπαξι, κατὸ αὐτὸ ποὺ πόστον κινούνται τὸν φύλλον, μιᾶς μιντοκής Ἀποκοπᾶς τὸν ἐργάσιον καὶ μιντοκῶν ὑπαλίθων, μὲν τὸν ἀγνώστο τὸν κόσμο του, τὰ πάθη καὶ τὶς ώμοφρείες του, τὶς δυστυχίες καὶ τὶς χαρές του, τὰ ἔντονα καὶ τὰ καλά του.

Καὶ περνούσαν, περνούσαν τὴν ἴδια ὥρα οἱ γλεντοκόποι τοῦ χοροῦ, πραγματίσταν :

Ντάμπατ - ντούμ, ντάμπα - ντούμ,
ντάμπα - ντού!

Σὺ μοῦ σήκωσες τὸ νοῦ ...

Καὶ τὰ κορίτσια, πάντα χρεασμένα σὲ παράδηρα, χαριάτια, γάλαριές καὶ τὰ δώματα τους, κιντάζειν, κουδουσμένα κι' αὐτά, βαφευστημένα καὶ μὲ κάποια μελαγχολία, ποὺ ἀφένει μέσα στὴν ψυχή κάθε γιορτῆς τὸ ἄνατο τὸ πέρασμα ...

Καὶ μονάχη ή Κάκω - Γάπτας ήταν χαρούμενη.

Μέσα στὴν πλατεία τὴν κίνητρη της, ἀπάνω στὴ φωτιά, τὰ λάχανά της βρέζαν καὶ χοροπηδούσαν, κοχλαστά, σὲ προσκαλεσμένοι, ποὺ χορεύουσεν, χωρούμενοι καὶ ξέγνοιαστοι, μέσα σ' ἔνα πλατύ σαλόνι ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΡΜΕΝΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

('Απ' τὴ Σύλλογὴ τοῦ 'Αρσάκ Τσομπανιάν)

Κλαίει τὸ ἀπόδονάρι γιὰ τὸ ρόδο
μὲ θλιβερώτατο σκοτό,
κι' ἔγω κατάντησης ἐν' ἀρδόνι,
γιὰ τὸ ταφάσι ποὺ ἀγαπά.

Μακρινά ἀτ' τῆς δῆψης σου τὴ λάψι,
πάσχο, ψυχή μοι ποθεινή,
διψάντας γράμμα ἐφράτο σου
σὲν τὰ λουλούδια τὰν Μαγιού.

Φύδια γραμμένα, μαδᾶν μάτια
καὶ ἀστένες φεγγαροῦν ἡ ματιά,
καὶ τὰ χειλάκια σου κεράστα,
στὸν μουστακόσι σὺν τὶς μωκάζεις.

Κλαίω σὰν τὸ ἀπόδονι, ἐσὲ ποθῶντας,
πή τὴ φωληά του μακριά,
μαρφούναμα σὰν ἀσθενάρης,
δὲν ἔχει δὲ πόνος μοι γιατρειά.

Δὲν ἔχω δίναμι αὐτὸν τὸν φέρειο,
σινέντε τὸ φῶς μοι θαυμερό,
σῆ, τὶς κινδύνας μοι μάρτι ἐλπίδα,
μόνο εὖν, φῶς μοι λαμπερό.

"Εἰα σιμᾶ μοι, νὰ λαλοῦμε
λογάκια δίχως στεναγμούς,
νὰ μὴν περνοῦν ἡ διμορφός δύρες,
μέσα σὲ πόνους καὶ καιμάδις.

Μετάφρ. ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

Καὶ δὲ Ἡγούμενος τὴν
καταράστηκε...

Καὶ δὲ Ἡγούμενος τὴν
καταράστηκε...

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζουμεν τὴν δημοσιεύσαν τῶν διομάτων τῶν τυχερῶν τὸν Ἐδρομαδίσιον Λαχεῖον τοῦ «Μπουκέτου»:

Οι κ. κ. Κλ. Σκούπας Κωντ. Παλαιολόγου 18 'Ἐνταύθα, Β. Παπαϊωάννου Φιλιππάς, Π. Σταματόπουλος 'Ἐνταύθα, Αχ. Κογκούδην Καΐρου, Ν. Τζίνης Σ κούφοις 4 'Ἐνταύθα, Γ. Μαδυτήνος Τουρκία, Ν. Θασαπόπουλος 'Ἐνταύθα, ΙΙ. Λαδάς Φιλωνός 76 Πειραιέυς, Μ. Βεσαλᾶς 'Υψηλάντου 67 Πειραιέως, Θ. Κατσάρης Βιταλίου 5 Πειραιέως, Ι. Δημητρίου Καλύθια, ΝΙΚ. Κελάνδριας Σωκράτους 45 'Αθηνᾶ, Μ. Μπάσμπα Βασιλείου Χλωροῦ 6 'Ἐνταύθα, Α. Βεζάκης Πάτραι, Β. Μέρλος Κηφισίας 'Αλέξ. Ισρόπουλος 'Ἐνταύθα, Α. Γαλακάκης Δύργούδη, Κ. Παπασημπτρόπουλος Λουκιανοῦ 31 Κολωνάκι, Γ. Ναθαήλη Νέα Χαλκίδων, Εύρ. Βαγενᾶς 'Άγυια Θεσσαλίας καὶ Ν. Μένος Κηφισίας, ἐκέρδισαν ἀνά ἐν 'Ημερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Κάποιος οօφός γιατρός διατείνεται, δητὶ μπορούμε νὰ γινωρίσουμε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὶς τάσεις ἐνός ἀνθρώπου, ἔξειταντες προσεκτικά τὴν γλώσσα του.

Πλόσια πλατεία, λέει ὁ γιατρός, φανερώνει εἰλικρίνεια.

Στενή: 'Επιφυλακτικότητα.

Μακριά καὶ πλατεία: 'Επιπολαιότητα καὶ ἀπλότητα.

Μακριά καὶ στενή: Σταθερότητα καὶ ἀκριβολογία.

Κοντή καὶ πλατεία: Πονηρία καὶ κρυψίνοια.

Μακριά καὶ λεπτή: Φιλαργυρία.

Μακριά καὶ παχειά: Δολιότητα καὶ ψευτισμός.

“Μοτε, δειξε μου τὴν γλώσσα σου νὰ οσού εἶ πω ποιὸς είσαι!...

Σὰν προσκαλεσμένοι, ποὺ
χορεύουσι σ' ἔνα πλατύ
σαλόνι !...